

Yasaklamak

– ahmet-ilhan · 02 Temmuz 2009

YASAKLAMAK

Yasaklamak çok kolay. Yasak dersiniz olur biter. Gerçekte öyle mi? İşin kolayına kaçanlar için öyle. Kısa vadeli çözüm arayanlar için öyle. Kendilerini kandıranlar için öyle. Oysa halkın irfanı "zorla güzellik olmaz " demiş. Zorla baskıyla bir süreliğine yasakları sürdürürsünüz. Sonra suyun yol bulması gibi, gerçek yolunu bulur, önüne konulan engelleri yıkar geçer.

Bu konuyu yaşadığım bir "nevruz" anısıyla anlatmak istiyorum. Biliyorsunuz bu bir bayram. Türklerin, Kürtlerin Asya halklarının kutladıkları bir bayram. Belki yakın coğrafyamızdaki Mecusi, Zerdüşt kültürlerinden süzülüp gelmiş bir bayram. Herkesin Nevruzunu kendine göre. Orta Asya'da canlı bir şekilde kutlanırken, anadoluda yerel folklorik izler bırakarak kaybolmuş bir bayram.

1990'lı yılların başında PKK bu folklorik izleri ortaya çıkarıp, halkla ilişkiler açısından kendince, kitlesel eylemlere yol buldu. PKK'nın maksadı nevruz değildi. Halkı kitleleştirerek ayaklandırmak, halkı cephenin içine çekmekti. Güvenlik güçleri kutlamaları yasakladı. Yer yer halkla güvenlik güçleri karşı karşıya geldi. Zor oyunu bozdu. Eylemler durduruldu.

İşte bu kanlı eylemlerden bir yıl sonrası idi. Diyarbakır'da görev yapıyordum. İşlerin yoğunluğundan o günün hangi gün olduğunu bile unutmuştum. Okul çıkışı Diyarbakırlı olan yardımcım da yanımdaydı. Okul bahçesinin iki çıkışı vardı. Niyetimiz birlikte çarşıya gitmekti. Arkadaşım benim koluma girmiş ters yöne çekiyordu. Diğer tarafa baktım. Orada bir kalabalık toplanmıştı. O tarafa yönelmek istedim. Arkadaşım "bugün nevruz" dedi."O tarafa gitmeyelim." Tam tersine o tarafa yöneldim. Arkadaşım bir terslik olacağından korkuyordu. Kalabalığın içinde bizim öğrencilerimizle birlikte tanımadığımız gençler de vardı. Yanlarına doğru geldiğimizi görünce öğrencilerimiz, kalabalıktan uzaklaşmaya başladılar. Onların bazılarını yanıma çağırdım.

–Burada niçin toplandınız diye sordum. İçlerinden biraz irice olanı

–Nevruz kutlayacağız öğretmenim, ateş yakıp oynayacağız.

Etrafta okulun bahçesinden daha uygun bir geniş alan yoktu. Her yer dip dibe gecekonduyla doluydu. Sokaklar o kadar dardı ki, bazen büyükçe bir kamyon gelse geçemezdi.

–İyi dedim. Madem toplanmışsınız, eğlenin. Yalnız okulumuza bir zarar vermeyin. Bir tek cam kırılırsa size sorarım.

Kalabalık şöyle bir dalgalandı. Çok sevinmişlerdi. Benim onlara kızacağımı, polis çağıracağımı düşünmüşlerdi. Arkadaşımın aralarından geçerek yürüdük. Kalabalık ikiye ayrılarak bize yol verdi. Herhalde arkadaşım da böyle davranacağımı beklemiyordu. Kendisi belki böyle davranamazdı. Ben Kürt değildim. Önyargılarım ve korkularım yoktu. Böyle yaptığım için bana PKK yanlısı diyemezlerdi. O beni koruma duygusu içindeydi. Her zaman oradaki dostlarımla bu korumacı kaygılarını yaşadım. Bu ancak sevgiyle açıklanabilir bir durumdu.

Döndüğümüzde eğlence devam ediyordu. Kadın kız tüm mahalle zılgıtlarla halaylarla eğleniyordu. Geç vakitlere kadar eğlendiler ve kendiliklerinden dağıldılar. Hiçbir polis gelip müdahale etmedi. Ancak sabah olduğunda şehrin her yerinde böyle olmadığını anladık. Yer yer yine çatışmalar çıkmıştı. Az ilerde bulunan bir lise tamamen tahrip edilmişti.

Benim okulumda bir tek cam bile kırılmamıştı. Üstelik o yıl hala nevrüz kutlamak yasaktı. Ben yasağı kaldırmıştım. Korkulan hiçbir şey olmamıştı.

Yasak sözünü her duyduğumda bu nevrüzü, nevrüzün her geldiğinde de anlamsız yasakları hatırlarım.